

Sygn. akt V KK 671/19

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2020 r.

sprawy **G. S.**,

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 197 § 4 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...),

z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G.,

z dnia 11 października 2018 r., sygn. akt II K (...)

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. z Kancelarii Adwokackiej w S. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;

3. zwolnić G. S. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 11 października 2018 r., sygn. akt II K (...), G. S. został uznany za winnego popełnienia przestępstw:

1. z art. 197 § 4 k.k. w zb. z art. 189 § 3 k.k. i art. 200 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnionego na szkodę J. K. , za które wymierzono mu karę 11 lat pozbawienia wolności;
2. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zb. z art 13 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. i art 13 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art 11 § 2 k.k., popełnionego na szkodę D. K. , za które wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności;
3. z art. 189 § 3 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnionego na szkodę K. K. , za które wymierzono mu karę 6 lat pozbawienia wolności;
4. z art. 178a § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

Sąd orzekł również wobec oskarżonego karę łączną 15 lat pozbawienia wolności oraz środki karne i zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonych.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora oraz obrońcy oskarżonego, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił częściowo zaskarżony wyrok Sądu I instancji poprzez ponowne zredagowanie opisów trzech czynów popełnionych na szkodę małoletnich pokrzywdzonych i uznanie G. S. za winnego popełnienia przestępstw:

1. z art. 189 § 3 k.k. w zb. z art. 197 § 4 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnionego na szkodę J. K. , za które na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 197 § 4 k.k. wymierzył mu karę 13 lat pozbawienia wolności;
2. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art 11 § 2 k.k., popełnionego na szkodę D. K., za które na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;
3. z art. 189 § 3 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnionego na szkodę K. K. , za które na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności.

Nadto Sąd odwoławczy orzekł środki karne za poszczególne przestępstwa, podwyższył z 8 miesięcy do roku pozbawienia wolności karę za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. oraz orzekł karę łączną 15 lat pozbawienia wolności.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego G. S. , który zaskarżając wyrok w części dotyczącej przypisanego mu przestępstwa popełnionego na szkodę J. K. , zarzucił:

1. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 197 § 4 k.k., która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, przez błędną wykładnię zawartego w tym przepisie znamienia „szczególnego okrucieństwa” i przyjęcia, że bolesne skrępowanie rąk pokrzywdzonej i jej małoletni wiek - będący wprost znamieniem kwalifikującym czyn z art. 197 § 3 pkt. 2 k.k., stanowi o szczególnym okrucieństwie popełnionego czynu w rozumieniu art. 197 § 4 k.k., podczas gdy prawidłowa jego wykładnia prowadzić powinna do przyjęcia, iż skazany dopuścił się czynu kwalifikowanego z art. 197 § 3 pkt. 2 k.k.;
2. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 189 § 3 k.k., która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, przez błędną wykładnię zawartego w tym przepisie znamienia „szczególnego udręczenia” poprzez przyjęcie, że bolesne skrępowanie rąk pokrzywdzonej wypełnia owo znamię „szczególnego udręczenia”, które kwalifikuje czyn z art. 189 § 3 k.k., podczas gdy jego prawidłowa wykładnia winna prowadzić co przyjęcia kwalifikacji prawnej z art. 189 § 1 k.k.

Powołując się na tak sformułowane zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...).

Prokurator Prokuratury Okręgowej w G. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego G. S. jest oczywiście bezzasadna, z uwagi jednak na złożony wniosek o sporządzenie uzasadnienia

postanowienia, Sąd Najwyższy zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k. ustosunkuje się do zarzutów kasacji.

Sąd Najwyższy w pełni akceptując stanowisko prokuratora wyrażone w pisemnej odpowiedzi na kasację zauważa dodatkowo, że niezasadne są zarzuty naruszenia przez Sąd II instancji przepisów prawa materialnego tj. art. 197 § 4 k.k. i art. 189 § 3 k.k., które co należy podkreślić, stanowią w istocie powtórzenie zarzutów stawianych uprzednio w apelacji przez obrońcę G. S. , również w zakresie argumentacji zawartej w uzasadnieniu. Wprawdzie Sąd odwoławczy na nowo sformułował opis czynu popełnionego na szkodę J. K. , jednakże ta zmiana dotyczyła usunięcia z kwalifikacji prawnej art. 200 § 1 k.k. z uwagi na pokrywanie się znamion tego przestępstwa z ustawowymi znamionami przestępstwa z art. 197 § 4 k.k. oraz braku konieczności opisywania szczegółowo na czym polegały stosunki oralne i dopochwowe, których pokrzywdzoną była małoletnia. Sąd odwoławczy zaakceptował natomiast w pełni dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne oraz przyjętą kwalifikację prawną tego czynu, za wyjątkiem wyeliminowania art. 200 § 1 k.k., w sposób jasny i wyczerpujący odnosząc się do wszystkich zarzutów postawionych w apelacji wyjaśniając, dlaczego uznał je za niezasadne. Szeroko również opisał właściwe jego zdaniem, a kwestionowane ponownie w kasacji przez obrońcę, znaczenie znamion *szczególne okrucieństwo* i *szczególne udręczenie*. Podkreślił, że nie sposób kwestionować kwalifikacji prawnej z art. 197 § 4 k.k. i art. z 189 § 3 k.k. w ustalonym stanie faktycznym. Nie można pomijać tego, że skazany pod pozorem, między innymi, obietnicy kupienia gofra lub lodów zwabił do samochodu i uprowadził do lasu ośmioletnią pokrzywdzoną, gdzie groźbami pozbawienia życia i przemocą polegającą na przytrzymywaniu ciała i skrępowaniu rąk do tyłu przewodem do ładowarki od telefonu, zgwałcił ją. To właśnie sposób związania pokrzywdzonej, które było bolesne i spowodowało naruszenie czynności narządów jej ciała jak i bardzo młody jej wiek powodują, że przyjęcie przez oba orzekające w sprawie Sądy ustalenia, że działanie G. S. łączyło się ze szczególnym udręčeniem i było szczególnie okrutne, jest prawidłowe i powoduje, że również przyjęta kwalifikacja prawna nie budzi zastrzeżeń. W kasacji natomiast trudno poszukiwać nawet próby zdyskredytowania

argumentacji przedstawionej przez Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.